

lemmer, hvorefter Kassen eventuelt inden en nærmere angiven Frist foranlediger det i Lovens § 9 omhandlede Udvalg nedsat.

De nærmere Regler om Kontrollen maa ligeledes fastsættes i en ministeriel Bekendtgørelse, der affattes efter stedfunden Forhandling med vedkommende kommunale Organisation, Sygekasseorganisation og Sygekasseinspektøren.

Til *Forslag Nr. 1* skal jeg bemærke følgende:

Fremgangsmaaden vil utvivlsomt kunne gennemføres af Kasserne — om end selvfølgelig med nogen Bekostning og Administrationsvanskelighed. Der vil rimeligvis forekomme en Del Tilfælde, hvor Skemaet vil blive tilbagesendt som Følge af, at de paagældende paa Grund af Sygekassens mangelfulde Oplysninger om Bopælen ikke findes under den angivne Adresse. Dette vil særlig kunne indtræffe i Kasser, som ikke opkræver Medlemsbidraget ved Inkassatorer, men i saa Fald vil der være Lejlighed til at komme i Forbindelse med de paagældende Medlemmer, naar disse indbetaler Bidraget paa Kassens Kontor.

En større Ulempe ved Forslaget er imidlertid, at det vil kunne tænkes, at Medlemmerne vil føle sig brøstholdne over de stillede Spørgsmaal og derfor ikke ønsker at besvare disse. Overfor saadanne Tilfælde vil det formentlig være heldigt i selve Sygekasseloven at fastsætte Pligt for Medlemmerne til at afgive de heromhandlede Oplysninger, eventuelt saaledes, at Medlemmerne i Vægringstilfælde ifalder Straf.

ad *Forslag Nr. 2.*

For at paalægge Kommunerne det Hverv at foretage det forberedende Arbejde til Gennemførelse af den effektive Kontrol taler den Omstændighed, at Kommunerne — blandt andet ved de nedsatte Sygehustakster for Sygekassemedlemmer, ved deres Bidrag til Dækning af Merudgiften ved Forsikringen af kronisk syge Medlemmer, ved deres undertiden ydede Tilskud til Hjælp ved Betaling af en Del (indtil $\frac{3}{4}$) af Sygekassemedlemmernes Medlemsbidrag og endelig ved deres jævnlig ydede frivillige kontante Tilskud til Kasserne, som i Almindelighed sættes i Forhold til Kassernes Medlemstal — faktisk almindeligvis er stærkt økonomisk interesseret i, at der ikke i Kasserne staar Personer, som paa Grund af deres økonomiske Stilling er uberettigede dertil.

Imidlertid maa man være opmærksom paa, at der ikke foreligger nogen ubetinget Pligt til Selvangivelse, og at der saaledes findes ikke faa Personer, som er Sygekassemedlemmer, men som ved Undladelse af Selvangivelse til Skat unddrages Kontrollen, samt at det er muligt, at netop saadanne Personer, hvis Medlemsret er omtvistelig, vil undlade at give Oplysning om deres Medlemsskab i en anerkendt Sygekasse eller endog benægte dette.

At indføre Bestemmelser heroverfor, som skulde tjene til at fremskaffe de ønskede Oplysninger, lader sig formentlig ikke gøre uden afgørende Vanskeligheder af forskellig Art. Man kan vel neppe heller se bort fra, at de kommunale Myndigheder formentlig kun meget modvilligt vil gaa med til, at et saadant Arbejde, der ingenlunde helt kan indpasses i det nuværende Oplysningssystem vedrørende Skatteansættelsen, paalægges dem.

Alt i alt mener jeg derfor, at Forslag Nr. 1 (Kontrollen gennem Sygekasserne selv) bliver det, som bedst lader sig gennemføre.

For begge de nævnte Forslag, der altsaa skulde være Undtagelser fra den almindelige Fremgangsmaade, som er foreslaaet i Lovforslagets § 2 (den ændrede § 9 i Sygekasseloven), gælder i øvrigt, at der ved Afgørelsen af, for hvilke Sygekasser den ændrede Form for Kontrol skal gælde, ikke bør lægges *Kassernes Størrelse* til Grund, men derimod *Kommuniernes Størrelse*. Sygekasser indenfor samme Kommune bør nemlig — uanset deres Størrelse — blandt andet af konkurrencemæssige Hensyn behandles ens. Ved hvilken Størrelsesgruppe af Kommuner man da skal sætte Skellet, kan vel drøftes; jeg skulde dog tænke mig, at dette ret naturligt sættes ved Kommuner med 5 000 Indbyggere, muligvis dog allerede ved 10 000 Indbyggere.

Statens Sygekasseinspektorat, den 25. Marts 1927.

sign. Borberg.

Til Ministeriet for Sundhedsvæsen.